

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka  
(2)\Sapkowski\_Andrzej-Zlate\_odpoledne.PDB

PDB Name: Sapkowski\_Andrzej-Zlate\_odpoled  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 21.8.2003  
Modification Date: 21.8.2003  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Andrzej Sapkowski  
(Zlote popoludnie)

All in the golden afternoon  
Full leisurely we glide  
Lewis Carroll

To odpoledne začínalo opravdu slibně, jako jedno z těch nádherných odpolední, která slouží výlučně k tomu, aby byla trávena v dlouhém, spokojeném far niente, až do sladké únavy z lenošení. Samozřejmě, že takové blaženosti nedosáhnete jen tak, bez přípravy a bez plánu, když se svalíte do horizontální polohy, kdekoli vás napadne. Ba ne, vážení, vyžaduje to nezanedbatelnou předchozí aktivitu jak intelektuální, tak i fyzickou. Nicnedělání, abych tak řekl, je nutno si tvrdě odmakat.

Abych tedy neztrácel ani jednu z vzácných chviliek, z nichž se tato odpoledne skládají, pustil jsem se do práce. Vydal jsem se do lesa, aniž bych si dělal starosti s výstražnou tabulkou BEWARE THE JA-BBERWOCK stojící na jeho okraji. Bez v takových chvílích absolutně nepřipustného spěchu jsem vyhledal strom vyhovující všem kánonům umění odpočinku a vyšplhal jsem na něj. Následně jsem provedl výběr náležitě větve, při němž jsem vzal v úvahu teorii o revolutionibus orbium coelestium... Příliš učeně? Řeknu to prostě: zvolil jsem si větev, na které mi mohly sluneční paprsky po celé odpoledne vyhřívat kožíšek.

Sluníčko hrálo, kůra voněla živici, hmyz bzučel a ptáci zpívali své odvčké písně. Uložil jsem se na větvi, malebně svěsil ocas dolů a opřel si čenich o přední tlapy. Zrovna jsem měl v úmyslu upadnout do blahodárné letargie a dát najevo svou bezbřehou lhostejnost vůči celému světu, když jsem si všiml tmavého bodu daleko na obzoru.

Bod se rychle přibližoval. Zvedl jsem hlavu. V normálních podmínkách bych se nikdy nesnížil k tomu, abych svou pozornost věnoval něčemu takovému, neboť v normálních podmínkách bývají letící tmavé body v drtivé většině případů pouze obyčejní ptáci. Ovšem v Kraji, jenž jsem toho času obýval, nepanovaly normální podmínky. Zde mohl být po nebi letící tmavý bod při bližším pohledu třeba klavír.

Nicméně statistika se i tentokrát ukázala jako královna věd. Blížící se bod sice, po pravdě řečeno, nebyl pták v pravém slova smyslu, nicméně ke klavíru měl ještě dál: Povzdechl jsem si, protože klavír by mně byl v tomto případě vítanější. Piáno totiž, pokud neletí oblohou zároveň se stoličkou a na ní sedícím Mozartem, je úkazem rychle pomíjejícím a nedráždícím sluch. Naopak Radecký - neboť to byl právě on, kdo ke mně přilétal - byl hlučný, dotěrný a protivný. Neříkám to z nějaké zaujatosti, ale v zásadě to bylo všechno, co Radecký dokázal.

"Rády kočky netopýři?" zavřískl a zakroužil nad mou hlavou a mou větví. "Rády kočky netopýři?"

"Odprejskni, Radecký."

"Ty jsi ale vulgární; Chestere. Ha - hááá! Do cats eat bats? Rády kočky netopýři? Anebo občas rádi kočky netopýři?"

"Hádám, že mi chceš něco říct. Udělej to a urychleně se vzdal."

Radecký zatnul dráčky do tenké větvičky, zavěsil se hlavou dolů a složil blanitá křídla. Přijal tak v mých očích poněkud sympatičtější podobu myši od protinožců.

"Já něco vím!" zapištěl pronikavě.

"Konečně. Matka Příroda dokáže být nekonečně laskavá."

"Návštěvník!" vypískl netopýr a zhoupł se jako akrobat. "Do Kraje zavítal návštěvník! Veselý nám nastal den! Máme hosta, Chestere, skutečného hosta!"

"Viděls ho na vlastní oči?"

"Nee...." přiznal neochotně, zastíhal velkým ušima a legračně zahýbal černým knoflíkem nosu. "Neviděl. Ale řekl mi o něm Johnny Houseňák."

V první chvíli jsem měl chuť Radeckému nevybíravými výrazy vynadat za rušení mé siesty nepotvrzenými klevetami, ale zarazil jsem se. Za prvé: Houseňák Johnny "Blue" Caterpillar měl spoustu nectností, avšak sklon k vymýšlení a fantazírování mezi nimi nefiguroval. Za druhé: návštěva v Kraji byla událostí relativně vzácnou a obvykle rozčilující, leč víceméně pravidelnou. Věřte nevěřte, jednou se tady dokonce objevil opravdový Inka - úplně oblbnutý kokou anebo nějakým jiným předkolumbovským ksindlem. S tím jsme si fakt užili! Motal se po okolí, všechny otravoval, ve svém nesrozumitelném nářečí nejdřív něco blábolil, potom křičel, prskal a plival šťávu z kokového listí a rozháněl se obsidiánovým nožem. Ale zakrátko nás opustil, odešel navždy jako všichni ostatní. Jeho odchod ze scény proběhl

efektně - krutě a krvavě. Postarala se o něj královna Mab. A její suita, která se honosně tituluje "Vládcové Srdcí". Já jim říkám prostě Les C'urs - Hercky.

"Musím letět," přerušil Radecký moje zamyšlení. "Musím to oznámit ostatním. O návštěvníkovi, víš? Měj se, Chestere."

Natáhl jsem se na své větvi a neobtěžoval se s odpovědí. Nezasluhoval si takovou poctu. Jsem přece kocour, a on jenom létající myš, marně se snažící vypadat jako miniaturní hrabě Dracula.

Co může být horší než hlupák v lese?

Kdo z vás ukvapeně vykřikl, že nic, neměl pravdu. Je něco horšího než hlupák v lese.

Je to hlupačka v lese.

Hlupačku v lese, dávejte pozor, můžete rozpoznat podle následujících indicií: slyšíte ji na půl míle, nahlas si propěvuje, mluví sama se sebou, každé tři čtyři kroky nešikovně poskočí a snaží se nakopnout všechny na pěšině ležící šišky, ovšem ani jednu netrefí.

A když vás zahlédne ležet na větvi, řekne "Jú" a zůstane na vás nezdvořile okounět.

"Jú," řekla hlupačka, zvedla hlavu a zůstala na mě nezdvořile okounět. "Číčo."

Zašklebil jsem se. Hlupačka, už tak nezdravě bledá, zbledla ještě více a založila ruce za záda. Určitě proto, aby nebylo vidět, jak se jí třesou.

"Dobrý den, paní Kočko," vyhrkla a předvedla neohrabané pukrle.

"Bonjour, ma fille," odvětil jsem, nepřestávaje se šklebit. Franština, jak se správně domýšlíte, měla hlupačku zmást.

Ještě jsem se nerozhodl, co s ní provedu, ale nedokázal jsem si odepřít trochu zábavy. A zmatená hlupačka je neobyčejně zábavná.

"Ou est mu chatte?" vypískla hlupačka překvapivě.

Jistě se opět domýšlíte, že to nebyla žádná konverzace. Byla to první věta z její francouzské učebnice. Nicméně tahle reakce mne zaujala.

Změnil jsem svou polohu. Pomalu, abych hlupačku nepolekal. Jak jsem se už zmínil, zatím jsem se nerozhodl. Nebál jsem se znepřátelít si Les Coeurs, kteří si činili výsadní právo na likvidaci návštěvníků a dokázali se tvrdě mstít opovázlivci, jenž by si dovolil jejich nárok zpochybnit. Jsem kocour, na jejich zákon jsem přirozeně kašlal. Jsem kocour, kašlu na všechny zákony. Z toho důvodu jsem míval nezřídka konflikty s Les Coeurs a jejich královnou, rudovlasou Mab. Nebál jsem se jich, naopak, provokoval jsem je, kdykoliv se mi zachtělo. Teď se mi sice nijak zvlášť nechtělo, avšak svou polohu jsem změnil. Kdybych se nakonec rozhodl, chtěl jsem záležitost ukončit jediným skokem, a ne se honit za hlupačkou po celém lese.

"Nikdy v životě," řekla dívka mírně rozechvělým hlasem, "jsem neviděla kočku, která by se takhle šklebila. Takovým způsobem."

Zahýbal jsem uchem na znamení, že mě to nepřekvapuje.

"Já mám taky kočku," pokračovala. "Jmenuje se Micka. Jak se jmenuješ ty? Šklíba?"

"Ty jsi tady host, slečinko. Měla by ses představit jako první."

"Promiň," trhla sebou a sklonila zrak. Škoda, oči měla černé a na člověka velmi hezké. "Máš pravdu, bylo to neslušné, měla jsem se představit sama. Jmenuji se Alenka. Alenka Liddellová. Jsem tady, poněvadž jsem spadla do králičí díry. Běžela jsem za Králíkem s červenýma očima. Měl na sobě vestu a v kapse u vesty hodinky."

Inka, pomyslel jsem si. Mluví srozumitelně, neprská a neplive, nemá obsidiánový nůž. Ale je to Inka.

"Kouřilas trávu, holka?" otázal jsem se žoviálně. "Polykalas barbituráty? Nebo to byl amfetamin? Ma foi, dneska s tím děti začínají zatraceně brzy."

"Nerozumím ti, kočko," zavrtěla hlavou. "Nepochopila jsem ani slovo. Ani slovíčko. Ani slovíčečko." Mluvila divně. Oblečená byla také divně, teprve teď jsem si toho všiml. Sukénka s volány, krátké, nabírané rukávy, zástěrka, kulatý límeček, punčochy... Na mou duši, punčochy a střevíčky na přezku. Fin de siècle, aby mě šlak trefil. Drogy a alkohol tedy nepřipadaly v úvahu. Pokud to, co měla na sobě, nebyl kostým, mohla se do Kraje přenést rovnou z vystoupení školního divadla, kde hrála malou Miss Muffet. Anebo z následného feťáckého mejdanu, na němž nezletilý ansámbil oslavoval úspěch představení. To mohlo být docela pravděpodobné.

"Co sis to tedy šlehla?" vyptával jsem se dál. "Jakápak substance ti umožnila dosáhnout změněného stavu vědomí a přenést se do říše snů? Nebo to byl jenom zteplalý gin and tonic a tys prostě přebrala?"

"Já?" zrudla jako pivoňka. "Nic jsem nepila... I když... Ale to byl jenom jeden malý, malinký hlt... No, možná dva... Nebo tři... Ale ta lahvička měla přece na hrdle cedulku s nápisem krásně vytištěným velkými písmeny: VYPIJ MĚ. To mi přece v žádném případě nemohlo uškodit."

"Jako bych slyšel Janis Joplin:"

"Prosím?"

"To nic."

"Měla bys mi povědět, jak se jmenuješ?"

"Předně nejsem kočka, nýbrž kocour. Mé jméno je Chester. K službám."

"Chester leží v hrabství Cheshire," oznámila důležitě. "Nedávno jsme se o tom učili ve škole. Nejsi tedy kočka Šklíba, ale kocour z Cheshiru. Jenže k jakým službám? Můžeš pro mě udělat něco milého?"

"Neudělám ti nic nemilého," ušklíbl jsem se a vycenil zuby. Definitivně jsem se rozhodl ponechat ji k dispozici Mab a Les Coeurs. "Ber to jako službu. Ale nepočítej s ničím dalším. Na shledanou."

"Hmmm...", zarazila se. "Dobrá, půjdu... Ale nejdřív... Prozrad' mi, co děláš na tom stromě?"

"Ležím v hrabství Cheshire. Na shledanou."

"Ale já... Nevím, jak se odtud dostanu pryč."

"Šlo mi jen o to, abys už šla," vysvětlil jsem. "Protože pokoušet se odtud dostat je zbytečná námaha, Alenko Liddellová. Odtud se dostat pryč nedá."

"Cože?"

"Odtud neunikneš, ty hloupá.. Měla ses podívat na rubovou stranu cedulky na lahvičce."

"To není pravda."

Mávl jsem ocasem, což u nás, koček, znamená totéž, jako u lidí pokrčení rameny.

"To není pravda," opakovala paličatě. "Projdu se a pak se vrátím domů. Musím. Chodím do školy, nemohu zameškat vyučování. Taky mamince by se po mně stýskalo. A Micce. Micka je moje kočka, neřkala jsem ti to? Na shledanou, kocoure z Cheshiru. Byl bys ještě tak laskav a řekl mi, kam vede tahle stezka? Kam po ní dojdu? Kdo tam bydlí?"

"Tím směrem," neznatelně jsem pohnul hlavou, "bydlí Archibald Haigha, pro přátele Archie. Je ztřeštěný jako březnový zajíc, proto mu říkáme Zajíc Břežňák. Tamhle zas bydlí Bertrand Russell Hatta, který je bláznivý jako švec, a proto mu říkáme Švec. Jdi si ke kterému chceš, oba jsou potrhlí."

"Ale já nechci mezi potrhlíky."

"Málo platné," řekl jsem, "tady jsme všichni potrhlí. Já jsem potrhlý, ty jsi taky potrhlá."

"Jak to víš, že jsem potrhlá?"

"To je jisté," vysvětloval jsem už trochu znuděně. "Jinak bys sem nechodila."

"Mluvíš v hádankách," začala, ale najednou vykulila oči. "Jejda... Co se s tebou děje? Kocoure z Cheshiru! Neztrácej se! Neztrácej se, prosím!"

"Milé dítě," pravil jsem procítěně. "To se neztrácím já, to jen tvůj mozek přestává pracovat, už není schopen ani blouznit. Jeho činnost ustává. Jinými slovy..."

Nedokončil jsem větu. Nějak jsem se nedokázal přinutit dokončit větu. Vysvětlit jí, že umírá. "Zase tě vidím!" zvolala triumfálně. "Znovu jsi. Nemusel bys tak najednou obježovat a zase mizet. Je to hrozné, točí se mi z toho hlava."

"Já vím."

"Musím už jít. Nashledanou, kocoure z Cheshiru."

"Sbohem, Alenko Liddellová."

Predběhnu události. Toho dne jsem si víc nezalenošil. Zburcován ze spánku, vytržen ze sladké letargie, nedokázal jsem se již dostat do předešlého rozpoložení. Tenhle svět se obrací vepší. Nikdo nemá žádné ohledy k odpočívajícím a spícím kočkám. Kde jsou ty časy; kdy prorok Mohamed jednoho dne, právě když se chystal jít do mešity, zjistil, že v rukávě jeho šatu usnula kočka. Aby ji neprobudil; uřízl rukáv nožem. Vsadím se, oč chcete, že žádný z vás by se nezmohl na tak šlechetný čin. A proto, abyste věděli, se nikdo z vás nestane prorokem, třeba by běhal z Mekky do Medíny, jak je rok dlouhý.

Inu, jak Mohamed kočky, tak kočka Mohamedovi. Nerozmýšlel jsem se ani hodinu. Potom - upřímně udiven svým jednáním - jsem slezl ze stromu a bez přehnaného spěchu jsem se vydal úzkou lesní pěšinou k bydlišti Archibalda Haighy, řečeného Zajíc Břežňák. Kdybych chtěl, mohl bych se pochopitelně k Zajícovi přenést v jediném okamžiku, avšak uznal jsem to za laciný počín, jenž by mohl vyvolat dohady, že mi na něčem záleží. Snad mně i trochu záleželo, ale nehodlal jsem to dávat najevo.

Červené prejzy na střeše Zajícova domku pěkně ladily se žlutým a okrovým listím, kterým se na podzim přioděly koruny okolních stromů. A moje uši zaslechly příjemnou hudbu. Někdo tiše hrál a zpíval "Zelené rukávy", melodii tak báječně se hodící do tohoto času a na toto místo:

Alas, my love, you do me wrong  
To cast me out discourteously  
And I have loved you so long  
Delighting in your company...

Na dvorku před domem stál čistým ubrusem prostřený stůl. Na stole stály šálky a podšálky, veliká konvice na čaj a láhev whisky Chivas Regal. Za stolem seděl hospodář, Zajíc Břežňák, a jeho hosté: Švec, který tady přebýval takřka trvale, a Pierre Dormouse, který jak zde, tak kdekoliv jinde, býval zřídkakdy: Nu a v čele stolu trůnila černooká Alenka Liddellová, s dětskou nenuceností usazená v proutěném křesle a držící oběma rukama šálek. Nezdála se být vyvedena z míry skutečností, že při dnešní five o'clock whisky and tea má tak neobvyklou společnost: zajíce s naježenými vousíky, skřítku se směšným cylindrem, tuhým límečkem a puntikovaným motýlkem a tlustého plcha dřímajícího s hlavou na stolní desce.

Archie, Zajíc Břežňák, si mne všiml první.

"Vizte, kdo k nám přichází," zvolal a tón jeho hlasu jasně odhalil, že na tomto dýchánku pila čaj pouze Alenka. "Kdo se to blíží? Nešálí mne zrak? Zdaliž to není, abych citoval proroka Jeremiáše, nejpřednější ze všech zvířat, jež má ušlechtilý krok a vznešenou chůzi?"

"Snad nebyla zlomena sedmá pečeť?" připojil se Švec a lokl si z porcelánového šálku, v němž evidentně nebyl čaj.

"Pohleděl jsem, a aj, kocour plavý - a peklo šlo za ním."

"Slyšte, pravím vám," řekl jsem bez patosu, "že duníte jako prázdné nádoby."

"Posaď se, Chestere," vybídl mne Zajíc Břežňák.

"Nalij si. Jak vidíš, máme hosta. Tato dívka nás právě baví vyprávěním příhod, které ji potkaly od příchodu do našeho Kraje. Dovol, abych ti představil..."

"Už jsme se seznámili."

"Samozřejmě," přisvědčila Alenka s roztomilým úsměvem. "My se známe. To on mi ukázal cestu do vaší pohostinné chaloupky. Je to kocour z Cheshire."

"Cos tomu dítěti namluvil, Chestere?" zahýbal Archie vousy. "Znovu ses vytahoval, abys dokázal svoji intelektuální převahu nad ostatními tvory? Co, kocoure?"

"Já mám doma kočičku," oznámila z ničeho nic Alenka. "Jmenuje se Micka."

"Tos už říkala."

"Jenže tenhle kocour," ukázala na mě nevychovaně prstem, "občas mizí. Tak, že zůstává jenom jeho škleb; ten ještě chvíli trvá. Kocoura bez šklebu, to už jsem viděla kolikrát, ale škleb bez kocoura! Něco tak zvláštního jsem jakživa neviděla. Brrr!"

"Neříkal jsem to?" zvedl Archie hlavu a zastříhal ušima, na kterých ještě stále visela stébla trávy. "Jako obvykle se vytahoval."

"Nesudíte," ozval se Pierre Dormouse celkem bděle, i když měl hlavu stále položenou na ubrusu, "abyste nebyli souzeni."

"Mlč, Plchu," zamával prackou Zajíc Břežňák.

"Spi a neplet se nám do řeči."

"A ty pokračuj, pokračuj, dítě," pobídl Alenku Švec. "Chceme si poslechnout o tvých dalších dobrodružstvích a čas kvapí."

"A jak kvapí," podotkl jsem a podíval se mu zpříma do očí. Archie to uviděl, ale bezstarostně odfrkl. "Dneska je středa," řekl. "Královna a Les Coeurs hrají ten svůj pitomý kroket. Vsadím se, že o naši návštěvnici ještě nic nevědí." "Podceňuješ Radeckého."

"Já tvrdím, že máme dost času. Využijme jej. Taková zábava se nenaskytne každý den."

"Co v tom, smím-li se zeptat, shledáváte zábavného?"

"To poznáš. A ty, drahá Alenko, povídej. Jsme jedno velké ucho."

Alenka Liddellová na něj vykulila černé oči, jako by čekala, že se skutečně promění v nějaké ucho. "U čeho jsem přestala?" zavzpomínala, když se nedočkala žádné metamorfózy. "Aha, už vím. U ko-láčku ve skleněné krabičce. Byl na něm krásný nápis z hrozin: SNĚŽ MĚ. Ach, ten byl dobrý, panečku, měl kouzelnou chuť! Asi proto, že to byl opravdu kouzelný koláček. Když jsem ho snědla, začala jsem růst, až jsem měřila přes devět stop... Taková to byla kouzla. Rozumíte?"

"Rozumíme," přisvědčil Švec a zamnul si ruce. "Tak, Archie, je řada na tobě. Posloucháme."

"Záležitost je jasná," oznámil sebevědomě Zajíc Břežňák. "Jedná se o halucinace se zřetelně erotickým podtextem. Jezení koláčku je výrazem typicky dětských orálních projevů dosud zárodečného stádia sexuality. Bezmyšlenkovitě sát a lízat je příznačné pro prepubertální období, třebaže je nutno připomenout, že leckterí jedinci z toho nevyrostou ani v pokročilém věku. Stran překotného růstu, údajně způsobeného snědením koláčku, nebudu, domnívám se, daleko od pravdy, připomenu-li. mýtus o Prokrustovi a jeho loži. Jde o podvědomou tužbu zúčastnit se mystéria zasvěcení a vstoupit tak do světa dospělých. Rovněž zde nacházím sexuální pozadí. Děvčátko touží..."

"Tohle je tedy vaše povyražení," konstatoval jsem. "Hrajete si na psychoanalýzu, pomoci které byste zdůvodnili, jakým závrakem se tady objevila. Háček je v tom, že ty, Archie, nacházíš sexuální pozadí úplně za vším. Tvoje celkem typické u zajíců, králíků, lasic, nutrií a jiných hlodavců, kteří myslí jenom na to jedno. Nicméně opakuji svou otázku: Co v tom nacházíte zábavného?"

"Při každé zábavě," odvětil Švec, "je nejzábavnější zabíjení nudy."

"A skutečnost, že někoho to nebaví, v žádném případě nedokazuje, že ten dotyčný je vyšší či nadřazenou bytostí," zavrčel Archie. "Neusklíbej se, Chestere, svým šklebem tady nikomu nezaimponuješ. Kdy konečně vezmeš na vědomí, že ať se budeš naparovat sebevíc, nikdo ze zde přítomných ti nehodlá vzdávat božské pocty? Nejsme ve staroegyptském Bubastis; nýbrž v Kraji..."

"Kraji kouzel?" skočila mu do řeči Alenka, prohlížeje si nás jednoho po druhém.

"Divů," opravil ji Švec. "Krajina kouzel je Faérie. Toto je Wonderland - Kraj divů."

"Sémantika," zahuhlal do ubrusu Plch. Nikdo si ho nevšímal.

"Pokračuj, Alenko," pobídl ji Švec. "Co bylo dál, po koláčcích?"

"Hrozně jsem chtěla najít toho Bílého Králíka, co nosí kozinkové rukavice a vestu a v kapse u vesty hodinky. Myslela jsem si, že jestli ho najdu, určitě trefím i k té jámě, co jsem do ní spadla. Že se budu moci králičí dírou vrátit zpátky domů."

Všichni jsme mlčeli. Tahle část vyprávění žádná dodatečná vysvětlení nevyžadovala. Každému z nás bylo jasné, co je a co představuje černá díra, hluboká jáma a pád, dlouhý, nekonečný pád. Všichni jsme věděli, že v celém Kraji se nevyskytuje nikdo, kdo by se třeba vzdáleně mohl podobat Bílému Králíkovi nosícímu rukavice, vestu a hodinky.

"Chtěla jsem otevřít dvířka, za kterými jsem předtím viděla divukrásnou zahradu s kvetoucími záhonky a chladičnými vodotrysky," pokračovala tiše Alenka Liddellová, "ale uklouzla jsem a žbluňk! Byla jsem až po krk ve slané vodě."

Nejprve mě napadlo, že jsem snad spadla do moře, ale brzy jsem přišla na to, že jsem v kaluži slz, které jsem naplakala, když jsem měřila devět stop. Hodně jsem plakala, poněvadž jsem se nemohla dostat ven. Bála jsem se a myslela jsem si, že už nikdy nenajdu Králíka a králičí díru. Z té kaluže mě vytáhla jedna Myš, která do ní taky náhodou spadla. Vytáhly jsme se navzájem, trošku pomohla Myš mně a trošku jsem já pomohla Myši. Chudinka byla úplně promočená a měla dlouhý ocásek..."

Archie na mne povýšeně pohlédl.

"Bez ohledu na to, co si o tom myslí kočky," prohlásil a vycenil svoje žluté řezáky, "je myší ocásek jednoznačným

falickým symbolem. Mimo jiné to vysvětluje panický strach, jenž pocítují některé ženy při pohledu na myš."

"Vážně jste potrhli," řekla přesvědčeně Alenka. Nikdo na to nereagoval.

"A slané moře," posmíval jsem se, "symbolizuje slzy prolité kvůli mužské sexuální dominanci? Co, Archie?"

"Samozřejmě! Píše o tom Freud i Bettelheim. Zejména Bettelheim by nám mohl pomoci, jelikož právě on se zabýval dětskou psychikou."

"V žádném případě," zamračil se Švec. "Nechej oba pány requiescat in pace. Ta flaška stačí akorát pro nás čtyři, comme il faut, nikoho dalšího tady nepotřebujeme. Pokračuj, Alenko."

"Potom...," zavzpomínala Alenka Liddellová. "Potom jsem potkala lokaje. Jenže když jsem se podívala lépe; zjistila jsem, že to není lokaj, ale velická žába oblečená v livreji."

"Hahá!" zajásal Zajíc Březňák. "Žába! Vlhký tvor, jenž se při podráždění nadýmá, zvětšuje své rozměry! Čeho by to mohl být symbol, co myslíte? Přece penisu!"

"Pochopitelně," přikývl jsem. "Čeho jiného. Tobě všechno připomíná penis anebo vagínu, Archie."

"Nejste jenom potrhli," uvážila Alenka, "ale i neslušni."

"To je pravda, každý to ví," přisvědčil Plch, zvedl hlavu a ospale se rozhlédl. "Och, ona je ještě tady? Ještě pro ni nepřišli?"

Švec se znepokojeně zahleděl k lesu, odkud doléhal nějaký praskot a skřípot. Protože jsem kocour, slyšel jsem ty zvuky dávno předtím, než se přiblížily. Nebyli to Les Coeurs, byly to selvy, které slídily v huňatém podrostu. po něčem k žrádlu.

"Tak, tak, Archibalde," ani mne nenapadlo uklidňovat Zajíce, který polekaně zastříhal ušima.

"Měl by sis pospíšet se svou psychoanalýzou, jinak ji Mab dokončí za tebe."

"Tak mně pomoz," zježil vousy Zajíc. "Jakožto nadřazená bytost musíš přece dopodrobna znát veškeré mechanismy psychických pochodů. Bezpochyby nám můžeš vysvětlit, proč umírající dcera děkana Christ Church neodejde v pokoji, ale aniž by se probírala z agónie, potlouká se po Kraji."

"Christ Church," potlačil jsem údiv. "Tedy Oxford. Který rok?"

"Tisíc osm set šedesát dva," řekl Archie. "Noc ze sedmého na osmého července. Záleží na tom?"

"Nijak zvlášť. Seznam nás se závěry své analýzy. Určitě jsi už k nějakým výsledkům dospěl."

"To se rozumí."

"Hořím zvědavostí."

Švec nalil, Archie se napil, pohledem mi dal najevo svou intelektuální převahu, odkašlal si a poté začal slavnostně a důležitě přednášet:

"Máme co do činění s klasickým případem konfliktu, jehož se účastní id, ego i superego. Jak je váženým kolegům jistě známo, v lidské psychice představuje id všechno to, co je nebezpečné, impulzivní a nesrozumitelné. Toto neovladatelné podléhání tendenci bezmyšlenkovitě uspokojovat bezprostřední tužby se daná osoba, jak jsme se před chvílí mohli přesvědčit, snaží omlouvat imaginárními instrukcemi typu 'vypij mne' anebo 'sněž mne', což má líceměrně předstírat, že se id nachází pod kontrolou racionálního ega. Ego dané osoby totiž formovaly viktoriánské zásady konkrétnosti, reálnosti, nutnosti podrobit se dobovým příkazům a zákazům. Přísná domácí výchova, barvitá, leč tvrdá realita 'Young Misses Magazine', jediné četby toho dítěte..."

"To není pravda!" ohradila se rázně Alenka Liddellová. "Četla jsem také 'Robinsona Crusoea'! A sira Waltera Scotta!"

"A to vše," nevsímal si Zajíc jejich protestů, "se bezvýsledně snaží ovládnout nerozvinuté superego dotyčné a - sit licentia verbo - zde přítomné osoby. Ovšem superego, byť nedostatečné, rozhoduje také o schopnostech fantazie. Proto se snaží převádět probíhající procesy na obrazy a vize. Vivere cesse, imaginare necesse est, pokud mi vážení kolegové dovolí parafrázit..."

"Vážení kolegové," řekl jsem, "si radši dovolí připomínku, že tvoje hypotéza, byť teoreticky správná, nic nedokazuje a nevysvětluje, stanoví tedy klasický příklad akademického blábolu."

"Neurážej se, Archie," podpořil mě nečekaně Švec, "ale Chester má pravdu. Stále nevíme, jak se sem Alenka dostala."

"Protože jste hlupáci," zamával tlapami Zajíc. "Vždyť jsem to říkal jasně. Přinesla ji sem erotismem nasycená fantazie. Její podvědomí. Její tajná přání vyvolaná drogou..."

Zarazil se a zahleděl se na něco za mými zády. Ted' jsem i já uslyšel zašumění křídel. Zaslechl bych je už dříve, nebýt toho hlasitého proslavu.

Na stole, přesně mezi lahví a konvicí, přistál Edgar: Edgar je havran. Edgar hodně létá a málo mluví, proto jej v Kraji zaměstnávají coby kurýra. Bylo tomu tak i tentokrát, neboť Edgar držel v zobáku velkou obálku ozdobenou korunkou a iniciálami MR.

"Prokletá banda," zašeptal Švec. "Všivá teatrální banda."

"To je pro mě?" podivila se Alenka. Edgar pokýval hlavou, zobákem i dopisem.

Po obálce však beze všech cirátů chňapl Archie, zlomil pečeti a začal číst:

"Její Královská Výsost Mab etc. etc. zve tímto adresátku na partii kroketu, která se bude konat..." Podíval se na nás.

"Dneska," naježil vousy. "Tak se to dověděli. Ten zatracený netopýr to vyžvanil,"

"To je krása!" zatleskala nadšeně Alenka Liddellová. "Partie kroketu! S královnou! Mohu už jít? Nebylo by zdvořilé opozdit se."

Švec si hlasitě odkašlal. Archie obrátil dopis v prstech. Plch zachrápal. Edgar mlčel a čečral si černé peří.

"Zadržte ji tady, jak dlouho to půjde," rozhodl jsem se a vstal. "Vrátím se co nejdřív."

"Neblázni, Chestere," řekl Archie. "Nic s tím nenaděláš, i kdyby ses tam dostal - a o tom pochybuji. Je už pozdě. Mab o

ní ví, nedovolí jí odejít. Nezachrániš ji, není to možné."  
"Vsadíme se?"

Vítr času a prostoru mi ještě stále svištěl v uších a ježil srst a země pod mýma nohama se za nic na světě nechtěla přestat houpat. Avšak neúprosná realita záhy a důsledně zahnila horror vacui, který mne doprovázel v několika posledních chvílích. Mrákoty neochotně ustupovaly, oči se pozvolna přizpůsobovaly euklidovské geometrii. Rozhlédl jsem se.

Zahrada, v níž jsem přistál, byla typicky anglická - to znamená zarostlá křovím a všemožným plevellem jako džungle. Zleva jsem cítil pach bahna a dolehlo ke mně i zakejhání; takže zde nechyběl ani rybník. A nedaleko před sebou jsem viděl osvětlená okna patrového domu porostlého břečťanem.

V podstatě jsem neměl žádné pochyby, že jsem se dostal na správné místo a do správného času, avšak chtěl jsem se ujistit.

"Je tu někdo, u všech ďasů?" zeptal jsem se netrpělivě.

Nečekal jsem dlouho. Z šera se vynořil žíhaný zrzavý tulák. Nevypadal jako majitel zahrady, třebaže se tak usilovně vypadat snažil. Hloupý ale rozhodně nebyl a zjevně byl jako kotě poučen o savoir vivre, protože když mě spatřil, zdvořile pozdravil, posadil se a způsobně si ovinul tlapky ocasem. Ha, chtěl bych vidět někoho z vás, lidí, reagujícího stejně klidně na zjevení některé z bytostí vaší mytologie. Přesněji démonologie.

"S kým mám tu čest?" zeptal jsem se formálně.

"Russet Fitz-Rourke Třetí, Your Grace."

"Tohle," ukázal jsem pohybem ucha, co mám na mysli, "je zajisté Anglie."

"Zajisté."

"Oxford."

"Velmi správně."

Takže jsem nezabloudil. Kachna, kterou jsem prve slyšel, tedy neplavala po rybníku, nýbrž po Temži anebo Cherwellu. A věž, kterou jsem zahlédl při přistání, musela být Carfax Tower. Problém byl však v tom, že Carfax Tower vypadala naprosto stejně i během mé poslední návštěvy Oxfordu - a to bylo roku 1645, nedlouho před bitvou u Naseby. Radil jsem tehdy králi Karlovi, aby se na všechno vykašlal a utekl do Francie.

"Kdo v tomto čase vládne Británii?"

"V Anglii Merlin z Glastonbury, ve Skotsku..."

"Neptám se na kočky, tupče!"

"Omlouvám se, Vaše Milosti: Královna Viktorie." Naše dobrotivá stará paní. Na druhou stranu bába panovala čtyřiašedesát let: 1837 až 1901. Stále existovala možnost, že jsem drobátko minul, přestřelil anebo nedostřelil. Mohl jsem se zrzka zeptat rovnou na datum, ale jak sami chápete, nedělalo by to dobrý dojem. Mohlo by ho dokonce napadnout, že nejsem vševědoucí: Prestiž, jak se říká, uber alles.

"Komu patří ten dům?"

"Veneře Whiteblack...", začal, ale okamžitě se opravil. "Tedy lidským majitelem je děkan Henry George Liddell."

"Má nějaké děti? Nemyslím Venera Whiteblack, ale děkan Liddell."

"Tři dcerky."

"Jmenuje se některá z nich Alenka?"

"Prostřední."

Pokradmu jsem si oddychl. Zrzek rovněž. Byl přesvědčen, že ho nepovídám, ale zkouším.

"Jsem ti zavázán, sire Russete. Dobrý lov."

"Děkuji, Your Grace."

Neopětoval přání dobrého lovu. Znal legendy, věděl, jaký druh lovu může znamenat můj příchod do jeho světa.

Procházel jsem zdí, stěnami polepenými křiklavou květovanou tapetou, nábytkem. Procházel jsem pachem prachu, léků, jablek, sherry, tabáku a levandule. Procházel jsem hlasy, šepoty, vzdechy i vzlyky. Nepozorován jsem prošel přes osvětlený living room, ve kterém manželé Liddelovi rozmlouvali se štíhlým, lehce se hrbícím brunetem s bujnými vlasy. Vystoupil jsem po schodech. Minul jsem dvě dětské ložnice dýchající mladým, zdravým spánkem. U dveří třetí ložnice jsem narazil na Stráž.

"Přicházím v pokoji," řekl jsem chvatně, couvaje před varovným syčením, zuby, drápy a vztekem.

"V pokoji."

Na prahu ležící Venera Whiteblack sklopila uši a počastovala mě další vlnou nenávisti. Pak zaujala bojový postoj.

"Ovládni se, kočko!"

"Apage!" zasyčela, aniž by změnila pozici. "Pryč! Žádný démon nepřestoupí práh, na němž ležím já!"

"Ani takový," ztratil jsem trpělivost, "který tě nazve Micka?"

Zachvěla se.

"Ustup mi z cesty," požádal jsem. "Ustup, Micko, kočko Alenky Liddelové."

"Vaše Milost?" zírala na mne nevěřicně. "Tady?"

"Chci vstoupit dovnitř. Pusť mne. Ne, ne, neodcházej. Pojď tam se mnou."

Podle dobové módy byl pokoj přímo zavalen nábytkem. I tady pokrývala stěny tapeta s ohavným květinovým motivem. Nad komodou visela nepříliš zdařilá grafika mající představovat, pokud bylo možno věřit popisku, nějakou Mrs. Westovou v roli Desdemony: A v posteli ležela Alenka Liddelová - v bezvědomí; zpocená a bledá jako duch. Blouznila tak silně, že jsem v povětří nad ní málem viděl červenou prejzovou střechu domku Zajíce Březňáka a slyšel

"Greensleeves".

"Pluli loďkou po Temži, ona, její sestry a pan Charles Lutwidge Dodgson," předběhla Venera Whiteblack mou otázku.

"Alenka spadla do vody, nachladila se a dostala horečku. Přišel doktor, předepsal jí léky, dávali jí také něco z domácí lékárničky. Nešťastnou náhodou se mezi medikamenty připletla lahvička, ve které bylo laudanum. Ona ji vypila a od té doby je v takovém stavu."

Zamyslel jsem se.

"Ten nezodpovědný Charles je ten chlapík s účesem pianisty, který dole hovoří s děkanem Liddellem? Když jsem procházel salónek, cítil jsem jeho myšlenky. Emanoval z něho pocit viny."

"Ano, to je on. Rodinný přítel. Matikář, ale snesitelný člověk. A nevytýkala bych mu nezodpovědnost, na loďce to nebyla jeho vina. Mohlo se to přihodit každému."

"Bývá často v Alenčině blízkosti?"

"Často. Ona ho má ráda a on má rád ji. Když se na ni dívá, přede. Vymýšlí a vypráví jí roztodivné neuvěřitelné historky. Ona to zbožňuje."

"Aha," zastíhl jsem ušima. "Neuvěřitelné historky. Fantazie. A laudanum. Tak jsme doma, pun non intendet. Ale teď se postarejme o to dítě. Je mým přáním, aby se uzdravilo. Urychleně."

Kočka přimhouřila zlaté oči a naježila vousy, což u nás, koček, znamená bezbřehý údiv. Nicméně se vzápětí ovládla. Neřekla nic. Věděla, že ptát se na moje motivy by bylo ukrutně netaktní. Věděla, že bych na takovou otázku vůbec neodpovídal. Děláme vždycky to, co chceme, a nemusíme nikomu skládat účty.

"Je mým přáním," zopakoval jsem důrazně, "aby nemoc opustila slečnu Alenku Liddellovou."

Venera se posadila, zamručela a zahýbala ušima.

"Je to privilegium Vaší Milosti," řekla pokorně. "Já... Já mohu leda poděkovat... Je to pocta. Miluji to dítě."

"To neměla být pocta. Tak neděkuj a dej se do práce."

"Já?" div nevyskočila úžasem. "Já ji mám vyléčit? Obyčejným kočkám je to přece zakázáno! Myslela jsem, že se Vaše Milost sama uráčí... Vždyť bych ani neuměla..."

"Za prvé, nejsou obyčejné kočky. Za druhé, já mohu zrušit jakýkoliv zákaz. Tímto ho ruším. Pusť se do toho."

"Ale...", upřela na mne Venera oči, ve kterých se náhle objevil strach. "Přece... Jestli z ní vypředu nemoc, tak já sama..."

"Ano," přisvědčil jsem lhostejně. "Zemřeš namísto ní."

Prý to dítě miluješ, pomyslel jsem si. Dokaž to. Domnívala ses, že stačí ležet na klíně, nechat se hladit a spokojeně přist? Podporovat názor, že kočky jsou falešné, že nepřilnou ke člověku, nýbrž výlučně k místu, kde je jim dobře?

Pochopitelně, že říkat Venerě Whiteblack takové banality bylo pod mou úroveň. A navíc by to bylo veskrze zbytečné. Byl jsem zosobněním autority, jediné autority, kterou je kočka ochotna akceptovat.

Venera zamňoukala, vyskočila na Alenčina prsa a tlapkami silně stiskla pokrývku. Slyšel jsem tiché škrábání drápků zachytávajících se damašku. Jakmile kočka vycítila správné místo, uložila se a začala nahlas přist. Navzdory evidentnímu nedostatku zkušeností to dělala bezchybně. Takřka jsem cítil, jak každým zamručením vytahuje z nemocné to, co bylo nutno vytáhnout.

To se rozumí, že jsem ji nevyrušoval. Hlídal jsem jenom, aby ji nerušil ani nikdo jiný. Ukázalo se, že má opatrnost byla na místě.

Dveře se nehučně otevřely a do pokojíku vstoupil ten bledý brunet, Charles Ludwig anebo Ludwig Charles, nevzpomínal jsem si přesně. Vešel se sklopenou hlavou, zkrroušený a plný žalu a pocitu viny.

Ihned spatřil Veneru Whiteblack na Alenčině hrudi a ihned ho napadlo, že má na koho vinu svalit.

"Huš, kko... kočko," vykřikl. "Kšá! Ať už jsi ppp... pryč!"

Udělal dva kroky, podíval se na křeslo, na němž jsem ležel. A uviděl mne - anebo možná ne zrovna mne, ale můj úsměv visící v povětří. Nemám potuchy, jak to dokázal, ale uviděl. Zesinal. Potřásl hlavou. Protřel si oči. Olízl si rty. A potom ke mně vztáhl ruku.

"Dotkni se mě," prohlásil jsem medovým hlasem. "Jen se mě opovaž dotknout, chrapoune, a nadosmrť si budeš utírat nos protézou."

"Kdo jji...", zajíkl se, "jji...jsi?"

"Mých jmen je nespočet," utrousil jsem ledabyly. "Pro přátelé jsem Malignus, princeps potestatis aeris. Jsem jedním z těch, kdož putují a rozhlíží se, quaerens quem devoret. Máte štěstí, že ze všeho co můžeme lovit a žrát, dáváme nejraději přednost myším. Ale na tvém místě bych na to přehnaně nespolehal."

"To nnn...", zajíkl se tentokrát tak prudce, že mu oči div nevylezly z důlků. "To nnneee..."

"Možné, možné," ujistil jsem ho, stále s bělostným, břítkým úsměvem. "Stůj tam, kde stojíš. Omez svou aktivitu na minimum a vyvázneš se zdravou kůží. Parole d'honneur. Pochopil jsi; co jsem ti řekl, dvounožče? Můžeš hýbat pouze očima a víčky. No, jsou přípustné rovněž opatrné nádechy a výdechy."

"Ale..."

"Žvanit jsem ti nedovolil. Mlč a nehýbej se, jako kdyby na tom závisel tvůj život. Protože závisí, abych pravdu řekl."

Pochopil. Stál, mlčel a potil se, civěl na mne a intenzivně přemýšlel. Měl velice, velice zmatené myšlenky. U matematika bych takové namouduši nečekal. Mezitím Venera Whiteblack plnila svůj úkol, až vzduch vibroval magií jejího předení.

Alenka se pohnula a vzdychla. Kočka ji upokojila pohlažením tlapkou po tváři. Charles Lutwidge Dodgson - rozpomenul jsem se na jeho jméno - se při tom pohledu zachvěl.

"Klid," řekl jsem neobyčejně mírně. "Tady se léčí. To je terapie. Buď trpělivý."

Chvilí si mne prohlížel.

"Jsi mmm... moje halucinace," vysoukal ze sebe nakonec. "Nemá smysl, abych s ttt... tebou hovořil." "Sám bych to nevyjádřil lépe."

"To," ukázal lehkým pohybem hlavy k lůžku, "to má být ttt... terapie? Kočičí terapie?"

"Správně."

"Though this be madness," pronesl kupodivu bez zakoktání, 'yet there is method in't. "

"Ani to bych nedokázal vyjádřit lépe."

Čekali jsme. Konečně přestala Venera Whiteblack příst, položila se na bok, zívla a přihladila si kožíšek růžovým jazykem.

"Asi jsem už vypředla všechno," oznámila nejistě. "Jed, chorobu i horečku: Měla ještě něco v kostní dřeni, nevím, co to bylo, ale pro jistotu jsem to taky odstranila."

"Bravo, My Lady."

"Yoor Grace?"

"Poslouchám."

"Jsem pořád naživu."

"Snad jsi nečekala," usmál jsem se sebevědomě, "že tě nechám zemřít?"

Kočka přimhouřila oči v němém poděkování. Charles Lutwidge Dodgson, který již drahnou chvíli sledoval neklidným pohledem naše počínání, si nahlas odkašlal. Pohlédl jsem na něj.

"Mluv," dovolil jsem mu velkomyslně. "Jen se snaž nekoktat, smím-li prosit."

"Nemám tušení, jaký rituál se to tady odehrává, začal tiše, "ale jsou věci mezi nebem a zemí..."

"Přejdi rovnou k těm věcem."

"Alenka je stále v bezvědomí."

Ha. Měl pravdu. Zdálo by se, že se operace nezdařila, leč zdálo by se to výlučně lékařům. Medice, cura te ipsum, pomyslel jsem si. Dával jsem si na čas s odpovědí, třebaže jsem na sobě cítil tázavý pohled kočky a neklidný pohled učitele matematiky. Rozvažoval jsem různé možnosti. Jednou z nich bylo pokrčit rameny a odejít pryč. Avšak už jsem se přespříliš angažoval v té historii, nemohl jsem jen tak vycouvat. Láhev, o kterou jsem se vsadil s Březňákem, to je jedna věc, ovšem prestiž...

Intenzivně jsem přemýšlel. Byl jsem však vyrušen. Charles Lutwidge najednou vyskočil a Venera Whiteblack prudce zvedla hlavu. Na květinových ornamentech viktoriánské tapety zatančil pohyblivý, rychlý stín.

"Ha - hááá!" zapištěl ten stín a zakroužil okolo lustru. "Rády kočky netopýry?"

Venera sklopila uši, zasyčela, prohnula hřbet a zlostně zaprskala. Radecký se prozíravě zavěsil na stínidlo lampy.

"Chestere!" zavolal shora a roztáhl jedno křídlo. "Archie mě poslal vyfídit, abys sebou hodil! Je zle! Les Coeurs sebrali to děvče! Pospěš si, Chestere!"

Zaklel jsem nadmíru ohavně, avšak staroegyptsky, takže mi nikdo nerozuměl. Mrkl jsem na Alenku. Dýchala klidněji a na jejích lících jsem rozeznal dokonce nádech ruměnce, Jenže, kat aby to spral, pořád se neprobírala.

"Ona stále sní," objevil Charles Lutwidge Ameriku. "Obávám se však nejhoršího: že to vůbec není jen její sen"

"Také já se toho obávám," pohlédl jsem mu do očí. "Ted' ale není čas na teoretizování. Musíme ji probrat z komatu, dokud nedojde k něčemu, co by již nešlo změnit. Radecký! Kde je děvče nyní?"

"Na Wonderland Meadows!" vypískl netopýr. "Na kroketovém hřišti! S Mab a Les Coeurs!"

"Let'me."

"Let'te," vysunula drápky Venera Whiteblack.

"Já tady budu hlídat."

"Okamžik," zamnul si čelo Charles Lutwidge. "Nerozumím všemu... Nevím, kam a proč chcete letět, ale... Neobejdete se beze mne... To já musím vymyslet konec toho příběhu. Abych to mohl učinit... By Jove! Musím jít s vámi."

"Ty šprýmaři," vyprskl jsem pohrdavě. "Nevíš, o čem mluvíš."

"Vím. Toto je má vlastní fantazie."

"Už ne."

Na zpáteční cestě byl horror vacui ještě horší. Poněvadž jsem spěchal. Stává se, že při podobných cestách je spěch zhoubný. Drobná chybička ve výpočtu a je možno zabloudit do Florencie roku 1348 během epidemie černé smrti.

Anebo do Paříže, do té vražedné noci ze dvacátého třetího na dvacátého čtvrtého srpna 1572.

Bud' jak bud' jsem měl štěstí. Dostal jsem se tam, kam jsem potřeboval.

Švec se nemýlil, když tu chamrad' nazval všivou, teatrální bandou. Oni opravdu všechno dělali s efektem a pro efekt. Za všech okolností. Ted' také.

Trávník mezi akáty měl napodobovat hřiště na kriket, pro efekt na něm byly rozestaveny dokonce obloukovité branky zvané v hráčském žargonu arches. Les Coeurs, bylo jich asi deset, třímali v rukou rekvizity - palice čili mallets. Kolem nich se válely předměty, které měly vůči hledně imitovat míčky, ovšem daleko více připomínaly do klubíčka s svinuté ježky. V čele bandy samozřejmě stála rudovlasá Mab vystrojená v karmínovém atlasu a ověšená křiklavými šmuky. Zvýšeným hlasem a panovačnými gesty přidělovala svým poskokům místa, která měli zaujmout. Jednu ruku však neustále držela na rameni Alenky Liddelové. Dívka přihlížela přípravám s živým zaujetím a planoucími tvářemi. Očividně jí ani nepřišlo na mysl, že se zde nechystá zábava, nýbrž sadistická, teatrální exekuce.

Moje nečekané zjevení vyvolalo jako obvykle rozruch a zmatek mezi Les Coeurs, který však Mab obratem uklidnila.

"Lituji, Chestere," oslovila mne chladně, muchlajíc Alenčin rukáv prsty ozbrojenými zlatými prsteny. "Je mi nesmírně líto, ale máme již kompletní družstvo hráčů. Mezi jinými též z toho důvodu jsi neobdržel pozvání."

"Nevadí," zívla jsem, abych jim demonstroval řezáky, tesáky, trháky, premoláry, amoláry, zkrátka celou působivou

sestavu své zuboviny a skloviny.

"Nevadí, Vaše Výsosti, i tak by mi nezbylo než odmítnout. Nejsem fanoušek kroketu, dávám přednost jiným hrám a kratochvilám. A co se týče vašeho družstva, tuším, že máte i záložníky."

"Odkdy tě zajímá," přimhouřila oči Mab, "co máme a co ne?"

"Jsem totiž nucen vzít odtud tuto Miss. Navzdory tomu, že vám překážím zábavu."

"Aha," oplátila mi Mab demonstraci chrupu, nepřesvědčivě imitujíc úsměv. "Rozumím. Vysvětlí mi však, proč se naše odvěké spory o hegemonii mají projevovat vzájemným kradením hraček? To se musíme vážně chovat jako děti?"

Nemůžeme si stanovit čas a místo, abychom v klidu vyřídili to, co máme vyřídít? Čekám na tvé vysvětlení, Chestere."

"Mab," odtušil jsem. "Chceš-li diskutovat, urči čas i místo. Ale v náležitém předstihu, protože dnes opravdu nemám náladu na disputace. Kromě toho tví hráči čekají. Beru si tedy slečnu Liddellovou a mizím. Nehodlám vám nadále překážet."

"Na kýho šlaka," upadla Mab do hrubiánského argotu - jako vždy, když se rozčílila. "Na kýho čerta potřebuješ toho fracka, prašivej kocoure? Proč ti na něm tolik záleží? Možná ti vůbec nejde o tu usmrkanou holku, co? Odpověz!"

"Řekl jsem, že nemám náladu na disputace. Týká se to rovněž odpovídání na vlezlé otázky. Pojď sem, Alenko."

"Ani se nehni, smrade!" Mab zaťala prsty do Alenčina ramena, až se dívčina tvář zkrivila a zbledla bolestí. Z výrazu jejích černých očí jsem usoudil, že se konečně začala domýšlet, jaká hra se zde měla hrát.

"Vaše Výsost," rozhlédl jsem se a zpozoroval, že mě Les Coeurs začali pozvolna obklíčovat, "ráčí laskavě sejmout svoji půvabnou ručku z ramene toho dítěte. Okamžitě. Rovněž se Vaše Výsost uráčí instruovat své lokaje, aby vycouvali na protokolem předepsanou vzdálenost."

"Skutečně?" ukázala Mab opět zuby. "A smím vědět, co se stane, pokud se neuráčí?"

"Samozřejmě že smíš, šelmo ryšavá. Já se taky zachovám neprotokolárně a s tou tvou mizernou sebrankou škaredě zatočím."

A tak skončil náš rozhovor. Les Coeurs se na mě vrhli, aniž by čekali, až dozní královnin křik a její oprstenovaná ruka dokončí vladařské gesto. Sespali se na mne všichni, co jich tam bylo. Hromadně.

Byl jsem však připraven. Z jejich pláštíků zdobených karetními symboly rázem létaly cáry. Létaly cáry z nich samotných. Ze mne sice také, ovšem nesrovnatelně méně. Převalil jsem se na hřbet. Poněkud to omezilo mou pohyblivost; ale mohl jsem z nich dělat fašírku rovněž drápy zadních tlap. Mé úsilí se začalo vyplácet: někteří Les Coeurs, řádně pocuchaní mými zuby a drápy, vzali nohy na ramena, neohlížeje se na vřískot své velitelky, která jim nevybíravými slovy poroučela, co a odkud mně mají vytrhnout.

"Kdo by se vás vlastně měl bát?" vykřikla zčista-jasna Alenka a vnesla tak do všeobecného řevu nový tón. "Vždyť jste jen karty! Nic víc než souprava karet!"

"Vážně?" zaječela Mab a zacloumala s ní. "Na co ty nepřiđeš?"

Jeden z Les Coeurs, kudrnatý mladík, podle znaku na prsou křížový spodek, mne chytil oběma rukama za ocas.

Nesnáším takové důvěrnosti, tak jsem mu utrl hlavu. Ale to už na mně seděli a leželi další a hlasitě funěli, jak mě zpracovávali pěstmi, podpatky a krocketovými palicemi. Byli tvrdí, jenže já také. Po chvíli jsem si vybojoval trochu místa, mohl jsem přejít od pozičního boje k manévrování. Země pod nohama už byla pekelně červená a pekelně klzká.

Alenka kopla vší silou Mab do holeně. Její Královská Výsost ošklivě zaklela a s rozmachem uhodila děvče do obličeje.

Alenka upadla rovnou na jednoho z mých protivníků, který se právě snažil vstát. Než ze sebe Alenku shodil, vyškrábl jsem mu jedno oko. Tomu, co se mi v tom snažil zabránit, jsem vyškrábal obě. Dva další se dali na útěk, a tak jsem se mohl postavit.

"Nu, milá Queen of Hearts? Nebylo toho pro dnešek už dost?" vydechl jsem a olízl si krev z nosu a vousů.

"Nedokončíme to někdy příště, když předem stanovíme čas a místo?"

Mab mne počastovala předlouhým souvětím, v němž výraz "mourovatý čubčí syn" patřil spíše k mírnějším, třebaže nejčastěji se opakujícím. Očividně neměla v úmyslu odkládat řešení našeho konfliktu na jiný termín. Několik Les Coeurs se vzpamatovalo z prvního šoku a chystalo se k dalšímu útoku. A já jsem byl už trochu unaven a mimo vší pochybnost jsem měl též zlomené žebro. Zakryl jsem svým tělem Alenku.

Mab triumfálně zaječela. Akátové mlází se rozestoupilo jako Rudé moře před Izraelity a z něj, povzbuzován halekáním Les Coeurs, vyběhl Pentlochňap. Přesněji: nechutně přerostlý exemplář Pentlochňapa. Vzteklitého Pentlochňapa.

"Nechám si z tebe ušít čapku, Chestere!" vřískla Mab, ukazujíc Pentlochňapovi, po kom má skočit. "Pokud z tebe zůstane dost kožešiny na jednu čepici!"

Jsem kocour, mám devět životů. Nevím, jestli jsem se někdy zmínil o tom, že osm jsem už spotřeboval.

"Utíkej, Alenko," sykl jsem. "Utíkej."

Jenže strachem ochromená dívka se ani nepohnula. Nijak zvlášť jsem se jí nedivil.

Pentlochňap hrábl pazoury do země, jako by chtěl vykopat stanici metra anebo tunel pod Mont Blankem. Zježil černorudou srst, takže se dvojnásobně zvětšil; ačkoliv i tak už byl zatraceně velký. Svaly pod jeho kůží zahrály Devátou symfonií a v očích mu zaplál pekelný oheň. Otevřel tlamu do šíře, která by za jiných okolností jistě zalichotila mému velikášství. A vrhl se na mne.

Bránil jsem se urputně. Dal jsem ze sebe všechno. Ale on byl větší a setsakramentsky silný. Než se mi ho podařilo setřást a odrazit, pořádně mi pustil žilou.

Ledva jsem se držel na nohou. Krev mi zalévala oči a stydla na bocích, ostrý konec jednoho z několika zlomených žeber se usilovně snažil najít něco v mé pravé plíci. Alenka pištěla, až v uších zaléhalo. Pentlochňap si otřel varlata o trávu, vztyčil zbytky uší, pohlédl na mě zpod rozdrásaných víček a přes krvácející čenich. Znovu otevřel tlamu. A naprosto

nečekaně ji zase zavřel. Místo aby skočil a na místě mě dorazil, zůstal stát v němém zachmurění.

Instinktivně jsem se ohlédl a ztuhl jsem. Řeknu vám: něco podobného jsem viděl naposledy ve slavném Griffithově filmu "Zrození národa". Mezi stromy se ke mně blížila pomoc. Jenže to nebyla U. S. kavalérie ani Ku-Klux-Klan; byl to můj známý, jistý Charles Lutwidge Dodgson. Řeknu vám: vyhlížel jako svatý Jiří na Carpacciově obraze a ozbrojen byl mečem šaršounem planoucím oslnivými záblesky.

Věřte nevěřte, ale Pentlochňap se dal na útěk jako první. Za jeho staženým chvostem upalovali ti z Les Coeurs, kteří se ještě udrželi na nohou. Jako poslední opouštěla bitevní pole královna Mab, zápolíc s dlouhou atlasovou róbou. To jsem užasle viděl jako přes akvárium naplněné šťávou z červené řepy. A o chvíli později...

Slibte mi, že se nebudete smát.

O chvíli později jsem spatřil Králíka s červenýma očima, jak se dívá na ciferník hodinek, které si vytáhl z kapsičky u vesty. Pak jsem padal do černé, bezedné díry.

Pád trval dlouho.

Jsem kocour. Vždycky dopadnu na všechny čtyři. Dokonce i tehdy, když o tom nevím.

"Ach," promluvil Charles Lutwidge Dodgson, opíraje se loktem o proutěný košík s obloženými chleby. "Jestlipak znáš, drahý kocoure z Cheshire, ten omamný pocit rozespalosti, jenž setrvává po procitnutí za letního jitra, kdy vzduch rozeznívá cvrlikání ptáčat, osvěžující větrík vane otevřeným oknem a ty ležíš a přivřenýma očima jako v pokračujícím snu vidíš lině se pohupující zelené větvičky nad zlatými vlnkami čířící hladinou vody? Ach, kocoure, to je nevýslovná slast hraničící zároveň s hlubokým smutkem, rozkoš, jež vhání slzy do očí jako krásný obraz či verš..."

Věřte nevěřte, ale ani jednou se nezakoktal.

Piknik se vydařil. Alenka a její sestry si hrály na břehu Temže, střídavě nastupující na připoutanou loďkou a skákající z ní na břeh. Pokud při tom některá z děvčat šplouchla do mělké vody, pronikavě pištěla a vysoko zvedala sukénku. V těch okamžicích se můj společník Charles Lutwidge viditelně červenal.

"And I have loved you so long," zanotoval jsem si pod vousy. Dospěl jsem k závěru, že na tom, co tvrdil ten potrhlý Zajíc Breznák, bylo přece jen něco pravdy.

"Prosím?"

"'Zelené rukávy'. Nevšímej si toho. Viš co, drahý Charlesi? Napiš o tom všem. Pohádka nám vyrostla jako velická budova a je plná neobyčejných postav. Je na čase, abys ji přenesl na papír. Tím spíše, že ty jsi ji začal."

Mlčel. A nedokázal odtrhnout zrak od vesele výskající Alenky Liddellové, jež právě zvedala sukni tak vysoko, že bylo zřetelně vidět i kalhotky.

"Je mezi námi půlka života," řekl tiše. "A čas dál kvapně a bezcitně se žene. V letech rozpuku mládí si ona již na mne nevpomene."

"Navrhoval bych radši prózu," nevydržel jsem. "Poezie nejde na odbyt."

Podíval se na mne a svrástil obočí.

"Mohl by ses více... hmmm... zmaterializovat?" zeptal se. "Znervózňuje mne vidět tvůj úsměv visící v prázdnotě."

"Dnes, drahý Charlesi, ti nemohu nic odepřít. Mám u tebe příliš velký dluh."

"Nemluv o tom," řekl v rozpacích a sklopil zrak. "Každý na mém místě... Nemohl jsem přece dovolit, aby ji... a tebe... zahubila moje vlastní fantazie."

"Díky, žeš nedovolil. A jenom tak mezi námi: odkudpak jsi, ty chloubu jízdy i péchoty, vzal meč šaršoun harcoslavný?"

"Odkud jsem vzal co?"

"Forget it, Charlesi, uhýbáme od tématu."

"Knížka popisující to všechno?" zamyslel se znovu. "Opravdu nevím, zda bych dokázal..."

"Dokázal bys. Tvoje fantazie má sílu, která dokáže lámat žebra."

"Hm," udělal pohyb, jako kdyby mě chtěl pohlédit, ale včas si to rozvážil. "Hm, kdo ví? Snad by se jí... zalíbila taková knížka? Krom toho by nebylo špatné vydělat si pár liber, moje příjmy jsou poněkud omezené... Pochopitelně bych ji musel vydat pod pseudonymem. Moje místo na univerzitě..."

"Nezbytně potřebuješ pořádné nom de plume, Charlesi," zívá jsem. "Nejen kvůli tvým představeným. Tvoje občanské jméno se v žádném případě nehodí na obálku knihy. Zní, jako by umírající s rozednou plic diktoval závěť."

"No dovol," předstíral pobouření. "Máš něco lepšího? Nějaké jméno, co zní lépe?"

"Jasně. William Blake."

"Posmíváš se."

"Nebo Emily Bronteová."

Tentokrát se uraženě odmlčel a dlouho nic neřekl. Sestry Liddellové našly na břehu prázdnou škebli. Jejich štěbetání ani na chvíli neutichalo.

"Spíš, kocoure z Cheshire?"

"Pokouším se."

"Tedy spi, tygře planoucí v hloubi noci. Nebudu tě rušit."

"Ležím na rukávu tvého žaketu. Co se stane, až budeš chtít vstát."

Usmál se: "Rukáv uříznu."

Dlouho jsme mlčeli a bloudili očima po řece, na které plavaly kachny a potápky.

"Literatura," ozval se náhle Charles Lutwidge, jako kdyby se probudil ze spánku. "Literatura je dnes již mrtvé umění. Přejde dvacáté století a to bude věkem obrazu."

"Máš na mysli tu zábavu, kterou vymyslel monsieur Louis Jacques Mandé Daguerre?"

"Ano," odvětil. "Myslím fotografii. Literatura je fantazie, a tedy klam. Spisovatel klame čtenáře, předkládá mu jako

realitu vlastní imaginaci. Slova bývají často dvojsmyslná anebo mnohosmyslná. Fotografie alespoň nelže..." "Vážně?" pohnul jsem konečkem ocasu, což u nás, koček, někdy znamená posměch. "Fotografie že nemůže být dvojsmyslná? Ani taková, která ukazuje asi dvanáctiletou dívku v rozkošných nedbalkách, která leží na pohovce v možná dvojsmyslné, leč dostatečně výmluvné póze?"

Polil ho ruměncem.

"Nemáš se zač stydět," pohnul jsem znovu špičkou ocasu. "Všichni máme rádi krásu. I mne, drahý Charlesi, fascinují mladičké kočičky. Kdybych se zabýval fotografováním jako ty, nehledal bych si jiné modelky. A na konvence se vykašl." "Nikdy jsem nikomu nnn... neukázal ty fotografie," začal nečekaně opět zadržávat. "A nikdy je nikomu nnn... neukážu. I když se ti musím přiznat, že byla taková ddd... doba, kdy jsem měl s fotografováním jisté plány do bbb... budoucna. Finančního rázu."

Usmál jsem se. Nemohl tušit, co ten úsměv znamená. Nemohl tušit, nač jsem myslel. Věděl jsem totiž, že za sto třicet čtyři roky, v červenci 1996, čtyři jeho snímky zachycující děvčátka od jedenácti do třinácti let, všechna v romantickém a vzrušujícím viktoriánském prádelku, všechna ve dvojnásobných, nicméně eroticky sugestivních pózách, budou draženy v Sotheby's a prodány za čtyřicet osm tisíc liber šterlinků. Za čtyři papírky opracované technikou koloidního procesu to je jistě slušná sumička.

Ale nemělo smysl o tom mluvit.

Zaslechl jsem zašumění křídel. Na blízké vrbě usedl Edgar. Významně zakrákal. Nebylo to nutné, věděl jsem, že už je čas.

"Pro mne dnešní piknik končí," zvedl jsem se.

"Buď zdrav, Charlesi."

Neprojevili údiv.

"Jsi schopen jít? Tvoje zranění..."

"Jsem kocour."

"Málem bych zapomněl. Jsi kocour z Cheshire. Setkáme se ještě někdy? Co myslíš?"

Neodpověděl jsem.

"Setkáme se ještě někdy?" zopakoval.

"Nevermore," řekl Edgar.

A to, mí draží, by bylo v podstatě všechno. Závěr bude tedy stručný.

Když jsem se vrátil do Kraje, odpoledne ještě neskončilo, protože čas u nás ubíhá poněkud jinak než u vás. Nezamířil jsem však za Zajícem ani za Ševcem, abych si vyzvedl láhev vyhranou v sázce a pochválil se dalším - po tom tvrdohlavém Shakespearovi - úspěchem při napravování světové literatury. Nevyhledal jsem Mab, abych se pokusil urovnat náš konflikt nějakou banální, ale komplimenty prošpikovanou konverzací. Šel jsem do lesa, abych si poležel na větvi, olízl si rány a vyhřál si kožich na sluníčku.

Tabulku s nápisem BEWARE THE JABBERWOCK někdo ulomil a hodil do křoví. Pravděpodobně to byl sám Tlachapoud osobně. K smrti rád děsí kolemjdoucí a výstražná tabulka mu kazí efekt překvapení.

Má větve byla tam, kde jsem ji zanechal. Vylezl jsem si na ni. Ocas jsem malebně svěřil dolů. Pohodlně jsem se uložil, když jsem se předtím přesvědčil, že se nikde nablízku nevyskytuje Radecký.

Sluníčko hrálo. Vetchaři hadroušci hlasitě klapali zobáky v korunách tumentů. Selvy syštěly. Lysperní jezeleni něco dělali v mokřavě, ale neviděl jsem co, poněvadž to bylo dost daleko.

Bylo zlaté odpoledne. Blížil se svačvečer. Tesknoskuhravý, jak to už u nás bývá.

Koneckonců, přečtěte si o tom sami. V originálu. Anebo v kterémkoliv z překladů.

Je jich přece tolik.

přeložil Stanislav Komárek

poznámka překladatele:

V povídce je použito citací a názvosloví z Alenčiných dobrodružství podle české verze překladu manželů Skoumalových. Pro majitele či znalce staršího překladu Jaroslava Císaře (který ovšem nedávno opět vyšel) nebude snad velký problém poznat, že např. Jabberwocka čili Tlachapouda znají pod jménem Žvahlav.

Pro název a motto povídky použil Andrzej Sapkowski básně v úvodu Alenčiných dobrodružství. V žádném z českých vydání knihy se ale Carrollovy verše buhvíproč neobjevují.